

Không Phải Là Em Thăm Mến Anh Sao?

Contents

Không Phải Là Em Thăm Mến Anh Sao?	1
1. Chương 1: Tôi Là Một Chuyên Viên Trang Điểm	1
2. Chương 2: Tôi Chính Là Yêu Thích Tiểu Lolita	3
3. Chương 3: Nhật Được Điện Thoại Nhất Định Phải Trả Lại	5
4. Chương 4: Hoan Nghênh Cậu Đã Giá Lâm	6
5. Chương 5: Chúng Ta Thành Một Đôi Đi	7
6. Chương 6: Hoa Đào Không Kết Quả A	9
7. Chương 7: Chỉ Là Cho Tôi Xin Tá Túc Một Đêm	10

Không Phải Là Em Thăm Mến Anh Sao?

Giới thiệu

Thể loại: thanh xuân, hài,Thụ lãnh đam não tàn x Công thích các bé lolitaVai Chính : Dư Chúc x Ngô Lương PhàmBiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-la-em-tham-men-anh-sao>

1. Chương 1: Tôi Là Một Chuyên Viên Trang Điểm

Dư Chúc là một người vô công rồi nghề, hoàn cảnh gia cảnh cũng xem như là không tệ, sau khi tốt nghiệp đại học thì anh vẫn trong thời gian lêu lổng vui chơi.

Trên mạng, Dư Chúc là một chuyên viên trang điểm online. Tại sao lại muốn làm về trang điểm ư, Dư Chúc trả lời là: Bởi vì anh trai quá tịch mịch, lại không có chị dâu yêu thương. Nên chỉ khi trang điểm mới đem lại niềm vui cho cậu,cảm ơn. Có đôi lúc Ngô Lương Phàm chọc mặt cậu nói, vậy cậu cũng rất dễ đi theo trào lưu.

Dư Chúc đối với fan hâm mộ của mình cũng vô cùng tốt, có lúc cậu cũng chuyển qua đi an ủi lượng fan ít đến đáng thương của mình, lúc này cũng có thể vui vẻ mà dẫn anh trai theo. Cảm giác Dư Chúc như vậy.

Tiêu đề: [Bạn bè thân thích hãy đến xem, Sái Gia Bảo]

Nội dung: Mọi người mọi người, dưới đây là gia sản của tiểu sinh, có ý đồ ắt có chân tướng, hoan nghênh tới xem...

[Đồng hồ báo thức kèm theo em gái bang hồng]

[Loli bằng gối ôm]

[tuần san các loại thiếu nữ xinh đẹp]

[các loại phấn hồng trang điểm kiểu thiếu nữ]

...

...

...

...

Dư Chúc thật là con mẹ nó hối hận khi tiện tay mà bấm mở tấm thiệp này mà, cái này cũng thật là quá buồn nôn rồi... Bây giờ các em gái đều chìm đắm nặng như vậy luôn sao? Đúng là không có chuyện gì ngạc nhiên khi mà cánh đàn ông lại không tiếp nhận được các cô gái như vậy a! Còn có thể mất hồn đến như vậy sao.

Sau đó, Dư Chúc nhìn thấy tin nhắn của lâu chủ ở phía dưới.

[Mọi người tại sao lại không phát biểu quan điểm của mình? 0_0? Không phải là Bảo Chiếu nhiều fan lắm sao?]

Dư Chúc nhìn một chút, thì ra là người mới, là cái người ngu ngốc vờ cờ lờ nào nói cho bọn người mới biết là đi theo thì liền có thể tăng cấp bậc? Vả lại cứ đi theo cái kiểu màu hồng phấn kia, kiểu người như vậy thật đúng là khiến người khác khó chịu mà.

Dư Chúc hừ hừ mà trả lời:

[Lâu chủ biến thái thích Lolita, đánh giá hoàn tất.]

Ngay sau đó liền nhận được hồi âm của lâu chủ nào đó:

[Tôi thích nam nhân!]

Dư Chúc nhức hết cả trứng....Thật là một em gái nào tàn mà.....Người chính là một em gái không thích đàn ông chẳng lẽ lại thích con gái sao?

Trả lời:

[Vừa nhìn thì đã biết lâu chủ chính là một trạch nữ, đứa nhỏ người đúng là không có tiền đồ mà]

[Lâu chủ, tôi là nam]

.....

Dư Chúc bị những lời này làm thiếu chút nữa nhồi máu luôn rồi, vừa kéo lên lại vừa nhìn, cái câu [Lâu chủ, tôi thích đàn ông] liền không chút do dự mà dừng lại.

Hơn nửa ngày Dư Chúc cũng không có hồi âm, cái tên lâu chủ đáng chết ngàn đao kia vẫn dây dưa đến cùng không tha:

[A trả lời, cậu trả lời tôi đi....Tôi là đàn ông thì cậu trả lời chứ?]

.....

13L: Nghe nói gần đây thiệp mời JQ có rất nhiều a.

14L: Gần đây đúng là chỗ nào cũng náo nhiệt a... Thiếu niên các cậu thế nào....

15L: Hoàn toàn bị gì gì đó làm loạn hết cả lên đúng là không chịu nổi mà...

16L: Lâu chủ, tôi có dự cảm, hoa cúc của người sắp được mở ra rồi.

17L: Chà mẹ nó sao các người lại không nhìn ra trọng điểm vậy! Lâu chủ gia lại tấn công fan hâm mộ của mình nữa rồi a chà mẹ nó....

18L: Lầu trên quả quyết tử trận tại chỗ.... Fan hâm mộ thật cường đại mà.

19L: Thật muốn quỳ với trang điểm!!!! Lại còn yêu thích các loli thổ hào* nữa chứ!!!

*Ý chỉ những người vừa giàu có vừa quyền lực

20L: Chúc mừng các em gái lâu trên, trong forum lại vừa đưa ra một một đôi nhảy điệu tây bì* sao YY.

*Một điệu nhảy theo làn điệu trong ca kịch Trung Quốc, đệm với đàn nhị.

21L: Vung tiền giống như thả hào!!!! Các trạch nam bây giờ đã chịu không nổi các đả kích này a!!!!

22L: Thật sự là xác định không muốn để hai A tới quản lý một chút sao....

23L: Người kiêu ngạo ở lâu trên đã bị bắt đi.

....

Dư Chúc hứ một tiếng, vội vàng làm sáng tỏ:

[Lâu chủ người tới kéo fan hâm mộ sao, nhanh, nói chuyện riêng nói chuyện riêng.]

Dư Chúc ấn mở hình đại diện của đối phương, lanh lẹ nhanh chóng gửi đi:

Vũ trụ vô địch: Lâu chủ, nghề của tôi là trang điểm.

Vô lương buôn bán: A? Thế nào?

Vũ trụ vô địch: Người muốn fan hâm mộ sao?

Vô lương buôn bán: Đòi tiền à?

Vũ trụ vô địch: Nghĩa vụ công việc.

Vô lương buôn bán: Kia đưa tới cho tôi 2 chén đi. Địa chỉ: XXXXXXXX

Vũ trụ vô địch:

Vô lương buôn bán: Cậu không nói là không lấy tiền a.

Vũ trụ vô địch: Tôi nói là fan hâm mộ!

Vô lương buôn bán: Tôi chính là fan hâm mộ.

Vũ trụ vô địch:

Vô lương buôn bán: Cậu đừng gửi....Thông tin này cho tôi? Tôi cũng không biết phải trả lời thế nào.Tôi có thể gửi lại thông tin tiêu cực không?

Vũ trụ vô địch:Cứ.

Dư Chúc nhúc hết cả trứng đối phương không chỉ là não tàn, phản hồi bình luận cả nhà người, người cho ta là Taobao sao? Một người làm nghề trang điểm vô dụng như này hần còn muốn thế nào nữa?.... Còn cái địa chỉ kia nữa chứ.

....Cái tên não tàn yêu thích tiểu loli ở cách vách mình, rất muốn gọi lạc đà không bướu trên thảo nguyên ở phía Bắc mà giẫm chết tên tiểu gia hỏa này đi. Cái loại não tàn này quả thực là không có cách nào mà nhìn được mà....

Dư Chúc tự bạch: Ta làm nghề trang điểm, tôi ở phòng cách vách với cái tên tiểu tử yêu thích tiểu loli, mặc dù là tôi cũng chưa thấy cái bộ dạng của hần thế nào, nhưng đoán chừng là cơm tối hôm nay chắc hần cũng không ăn nổi rồi.

2. Chương 2: Tôi Chính Là Yêu Thích Tiểu Lolita

Ngô Lương Phàm không thích tên của mình.

Bởi vì hần cảm thấy mình chính là một người lương thiện, hơn nữa hần còn rất có đạo đức thương nghiệp nữa, cho nên phải gọi là buôn bán lương thiện.

Ngô Lương Phàm mới mở một cửa hàng anime, nguyên nhân là vì bản thân của anh, chính là hoàn toàn yêu – thích – tiểu – Lolita! Ngô Lương Phàm ngẩng mặt lên nhìn trời, tự nói với chính mình, vừa thích nam nhân lại thích tiểu Lolita, trên thế giới này cũng sợ chỉ có một mình người a....A, người chính là cực phẩm.

Bởi vì nhà ở gần trường học, cho nên cửa hàng của Ngô Lương Phàm cũng được mở ở gần đây, làm ăn cũng coi như là tốt, tôi mua đồ cũng đa số là các học sinh, nữ sinh lại càng nhiều hơn.

Mỗi lần tiếp khách Ngô Lương Phàm đều cười đến híp cả mắt, làm cho các con hươu nhỏ của các em gái nhỏ chạy loạn hết cả lên, nhưng chỉ trong lòng hắn hiểu, hắn chỉ là yêu thích các tiểu Lolita thôi.... Hắn còn chính là thích đàn ông. Nghĩ xong, Ngô Lương Phàm đặc biệt cảm thấy những lời này không được tự nhiên, liền cầm một con cua lên hô to tôi là để cho người khác ăn, nhưng tôi không muốn coa bộ dạng của một chú rùa biển khó chịu.

Ngô Lương Phàm thường xuyên nghe được các nhóm nữ sinh hay then thùng hỏi mình: Anh trai ơi, anh có bạn gái chưa a

~~Ngô Lương Phàm mỉm cười: Chưa có a

~~Em gái nhỏ e then: Kia, cái đó, em cũng vậy, em chưa có bạn trai.... Thật là cô đơn a....

Ngô Lương Phàm mỉm cười: Anh cũng vậy anh không có bạn trai, anh hiểu em mà.

Em gái nhỏ e then:

Ngô Lương Phàm trở mặt nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng từ từ biến thành trắng bệch sau lại đen thui. Bất quá việc từ chối này lại khiến cho nhiều nữ sinh hơn tới hỏi thăm: Anh trai nếu không thì em giới thiệu bạn trai cho anh nhé....bla bla bla bla.....

Ngô Lương Phàm thích chính là cái nam sinh ở kế bên kia, mỗi lần về nhà cũng đều thấy đối phương mỉm cười với mình một cái, thật là đáng yêu a thật là đáng yêu Trái tim Ngô Lương Phàm âm thầm cho phép, quyết định, nhất định là đối phương yêu mình! Không cho phép không yêu ta! Ai da, thật là hại não mà.... Nhân viên cửa hàng Tiểu Vương mỗi lần thấy ông chủ của mình như vậy, liền khẳng định cuối cùng hắn nhất định là thần kinh rồi, quan tâm mà nói một câu: Lão bản, mặc dù không biết anh đang suy nghĩ cái gì, nhưng anh suy nghĩ nhiều rồi, thật đấy.

Mở cửa ra, trong nhà treo đầy các loli màu sắc khác nhau, áp – phích thì xếp thành một hàng, Ngô Lương Phàm cười chào hỏi bọn họ một cái: Tiểu linh ~ Tiểu Hà ~ Tiểu Nhạc ~ Tiểu C ~ Tiểu Viên ~ Học tử....[trở xuống tỉnh lược]

Ngô Lương Phàm lên mạng lướt Weibo gửi đi các bài viết chơi đến quên cả trời đất. Não tàn nào đó còn chạy đến nơi nào đó gửi đi miếng dán Bảo Chiếu.

Thế là phía sau liền có một màng như vậy. Ngô Lương Phàm đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, sờ lên khuôn mặt của mình, bất đắc dĩ nói, lúc mẹ tôi chế tạo tôi không phải là muốn báo thù xã hội này chứ?

Ngô Lương Phàm cho rằng mình là một người rất bình thường, về lý do tại sao nhiều năm trước lại thích tiểu lolita. Đó là vào một đêm trăng tròn, Ngô Lương Phàm đang đi ở trên một đường cái không có một bóng người, lúc này, bất ngờ một trận gió âm phong thổi qua, Ngô Lương Phàm quay đầu lại, trên đường cái vẫn không có động tĩnh gì, chỉ có mấy con mèo hoang đang gọi nhau mà thôi, cho nên hắn lại tiếp tục đi về phía trước, sau đó hắn liền trở nên yêu thích tiểu Lolita. Quá trình và vân vân xin mọi người hãy tự động não đi nào.

Vào một ngày nào đó, Ngô Lương Phàm bất chấp mưa to mà trở về, đang định mở tủ quần áo ra thay một cái áo T- shirt, mà ở bên trong tất cả đều là quần áo tiểu loli, người có thể tưởng tượng được tâm tình của hắn ngay lúc đó là như thế nào không? giống như là việc bạn ăn cơm mà bị mắc xương cá trong cuống họng vậy, không, phải là mắc cây tăm mới đúng.

Vào ngày nào đó, Ngô Lương Phàm nhận được một cuộc điện thoại đi xem mắt, mở tủ giày ra, tất cả đều là những đôi giày cao gót sáng bóng có thể làm mù các cặp mắt chó bằng hợp kim nhôm AK47, người có thể tưởng tượng ra được tâm tình của hắn ngay lúc đó thế nào không?

Ngô Lương Phàm thả lỏng: Tôi là một người yêu thích tiểu loli, nhưng tôi cũng thích nam nhân, cái người ở cách vách nhất định là thăm mền tôi.

3. Chương 3: Nhặt Được Điện Thoại Nhất Định Phải Trả Lại

Dư Chúc mất cái điện thoại, hình như là rơi lúc cậu đi ra cửa, lúc cậu đi về nhà móc chìa khóa ra mới phát hiện. Mặc dù là cái điện thoại này cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng bên trong dù sao cũng có không ít thông tin, nếu mất đi rồi cũng rất bất tiện.

Dư Chúc trước tiên là gọi thử vào điện thoại di động của mình, lúc đầu cũng không có kỳ vọng là sẽ có ai đó bắt máy, dĩ nhiên nếu có người nhận thì thật đúng là quá tốt.

“Này—Tìm ai?”

“Tiên sinh, cho hỏi có phải là ngài nhặt được cái điện thoại này không?”

“A, là tôi nhặt được.”

“Nga, vậy người có thể trả lại cho tôi được không ạ.”

“Dĩ nhiên được, để tôi đi trả lại cho cậu.”

“Không cần, tôi tự mình tới lấy cũng được, xin hỏi ngài ở chỗ nào?”

“A...Không cần, tôi đưa cho cậu cũng được.”

Dư Chúc nghe khẩu khí của đối phương có vẻ bối rối, giống như là không thể đi vào nhà hắn vậy, dù sao chính mình cũng đi ra ngoài, cho nên liền trả lời:

“Kia vậy phải phiền cho ngài rồi, tôi ở tại XXXXXXX, thật là làm phiền ngài rồi.”

“....”

“Này, tiên sinh?”

“....”

“Tiên sinh? Ngài đâu rồi?”

“....A, tôi đây, tôi có thể để ở chỗ an ninh của tòa nhà được không?”

“Có thể, tôi sẽ đến đó lấy.”

“....A, vậy cứ như vậy đi, tạm biệt....”

Dư Chúc thấy đối phương vội vàng cúp điện thoại, có thể là người ta đang bận công việc gì đó, bất quá người này đúng là rất tốt, còn tự mình đi trả lại nữa.

Đến buổi chiều, Dư Chúc liền đi đến chỗ an ninh để lấy lại điện thoại di động, cậu bảo vệ có chút kỳ quái hỏi cậu có phải là hắn ở trong tiểu khu hay không, Dư Chúc trả lời là đúng, cậu bảo vệ kia nói cái người đưa điện thoại kia cũng thật là kỳ lạ. Dư Chúc tưởng là tướng mạo của người kia hay có gì khác kỳ quái, liền hỏi người kia tên là gì. Cậu bảo vệ vui vẻ hơn hớn mà trả lời, tên rất hay, hắn nói hắn tên là Lôi Phong.

....

Lúc Ngô Lương Phàm ra khỏi cửa, nhìn thấy có một cái điện thoại bị rơi ở đầu hành lang, đoán chừng là có người nào trong lầu này đánh rơi, lúc ấy anh cũng vội vàng đi làm nên liền cất điện thoại vào trong túi, quên đưa cho bảo an.

Sau khi đi làm, liền nhận được một cuộc gọi, đoán chừng là chủ của cái điện thoại. Nghe thấy giọng của đối phương. Hẳn là một nam sinh rất nhỏ nhả, lúc đối phương nói ra địa chỉ, Ngô Lương Phàm ngẩn ngang, cái này không phải là nam sinh ở cách vách kia à....

Nghe thấy đối phương muốn đến chỗ mình, Ngô Lương Phàm liền vội vàng mà từ chối, nhà mình sao có thể để người khác thấy được, người không biết còn tưởng là phòng của một thiếu nữ nào đó. Ngô Lương Phàm yên lặng mà ghi nhớ kỹ số điện thoại, lặng lẽ mở album ảnh của đối phương ra, im lặng mà đem tất cả hình của đối phương chuyển qua điện thoại của mình, sau đó lại im lặng mà lưu số của mình vào, im lặng mà đặt biệt danh là: Nhỏ hàng xóm.

Dư Chúc cầm chiếc điện thoại không bị tổn thất gì thì vô cùng vui vẻ, trừ cái tên mà đối phương để lại ở bên ngoài, hết thấy đều vô cùng vui vẻ. Dư Chúc chưa từng nghĩ đến một ngày, số điện thoại mà Ngô Lương Phàm lưu lại trong điện thoại mình sẽ bị mình bấm hết lần này đến lần khác, cho tới bây giờ cậu cũng không nghĩ tới, cậu sẽ bị Ngô Lương Phàm kéo xuống nước, đến bờ cũng không bò lên nổi, càng đáng buồn hơn chính là, cậu cũng không nghĩ tới việc bò lên.

Một bên Ngô Lương Phàm vừa nhìn màn hình điện thoại của mình mà cười ngây ngô, nhân viên cửa hàng tiểu Vương đi vòng quanh hỏi: Lão bản, nước lại vào đầu của anh nữa rồi hả?

Ngô Lương Phàm trả lời: Mùa xuân của tôi đến rồi.

Tiểu Vương mỉm cười nói: Lão bản, mùa xuân của anh làm cho tôi cảm thấy vô cùng lạnh giá, băng cũng dày lên tận ba thước rồi a

Ngô Lương Phàm trả lời: Đáng đời cho cậu chết rét đi, cậu mà cũng muốn dùng áo ấm hoa đào của tôi sao?

Tiểu Vương lúng túng nói: Lão bản, thủ hạ quả thật không chịu được nữa, ngài cứ từ từ mà đổ hoa đào của ngài vào đi, cẩn thận không lại mở ra hoa ăn thiệt người đấy.

Ngô Lương Phàm trả lời: Nếu thật là tôi mở ra một bông hoa ăn thịt người, tôi sẽ bắt cậu cho nó ăn.

Tiểu Vương yên lặng mà lui xuống, khẩn cầu: Hoa đào đại tiên ơi người hãy đem cái tên gia hỏa đáng chết ngàn đao kia mà ăn đi.

Trên thực tế, Ngô Lương Phàm chính xác là hoàn toàn bị ăn đến gât gao.

4. Chương 4: Hoan Nghênh Cậu Đã Giá Lâm

Dư Chúc có nghĩ cũng không nghĩ tới cậu sẽ gặp phải một chuyện bẽ bét như thế này, cả đời này cũng không nghĩ tới a.

Nguồn gốc của câu chuyện chính là, bởi vì do cha mẹ của Dư Chúc thúc giục cậu nhanh chóng đi tìm việc, rồi nhanh nhanh mà cưới lão bà để thành gia lập thất. Lúc ấy Dư Chúc cũng không biết phải làm thế nào, cảm thấy vô cùng bất mãn, tức giận nói, cưới vợ cái gì, cả đời này con cũng sẽ không cưới vợ, ba mẹ đừng có mà làm phiền con nữa. Lần này lời nói của cha mẹ làm cho Dư Chúc cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ: Chúng ta mặc kệ con có lấy vợ hay không, chỉ cần con có thể làm việc kiếm sống cả đời này là được rồi.

Cha mẹ Dư Chúc sắp xếp cho anh một công việc, nói là muốn rèn luyện anh từ một khối ngọc thành một viên ngọc sáng bóng. Lúc ấy Dư Chúc liền rơi lệ, công việc gì chứ? Nhân viên làm thêm giờ....Dư Chúc tự động mà tưởng tượng ra tình cảnh hần vì trưởng phòng mà phải đi chà bồn cầu.

Sau đó cha mẹ Dư Chúc lại giải thích, chính là làm nhân viên tạm thời, đi tới cửa hàng giúp đỡ một chút, con trước tiên cứ thích ứng với công việc trước, sau đó cha mẹ sẽ an bài công việc khác cho con. Lúc đó Dư Chúc thật muốn phun một ngụm máu vào mặt của họ, những nghĩ lại đối phương lại là cha mẹ của mình, Dư Chúc lại lặng lẽ mà đem mấy lít máu gà đang kẹt trong cổ họng mình mà nuốt xuống. Cái gì gọi là “Con trước tiên cứ thích ứng với công việc trước, sau đó cha mẹ sẽ an bài công việc khác cho con.”? Cha mẹ cho rằng con còn cần phải làm thêm giờ sao...

Gần đây Ngô Lương Phàm rất phiền não, nhân viên trong cửa hàng không đủ, cho nên liền để cho tiểu Vương dán quảng cáo để tuyển người. Về mặt của tiểu Vương liền hoảng sợ mà nhìn anh, kêu cha gọi mẹ: “ Lão bản không phải là anh muốn đuổi việc em đấy chứ, đừng a, em chỉ vừa mới có bạn gái thôi, tay cũng còn chưa nắm được, anh không thể tàn nhẫn như vậy đâu a!” Ngô Lương Phàm bất đắc dĩ nói, chính là nhân viên trong cửa hàng không đủ, cậu đừng có mà căng thẳng vớ vẩn như vậy. Lúc này Tiểu Vương mới yên tâm mà đi dán quảng cáo tuyển người.

Tiểu Vương là một nhân viên tốt, bởi vì hắn không chỉ dán, mà còn đứng đó mà quảng cáo, bác gái này, con của người có công việc chưa? Đến với chỗ của chúng tôi, tiền lương lại khá, nhìn thấy bác còn trẻ như vậy chắc là con của bác chỉ vừa tốt nghiệp thôi đúng không, đến đây đến đây, cơ hội khó có được nha, chủ cửa hàng của chúng tôi cũng rất tốt, người xem, chính là hiện tại....Cái người mặt đen đang nhìn con kia, bác đừng sợ, gần đây hắn hay bắt chước Bao Chuẩn đó....

Ngô Lương Phàm yên lặng mà đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Vương một cái, ý tứ đại khái chính là: Cậu ân cần như vậy, thì tôi cũng sẽ không trả lương thêm cho cậu đâu!

Cũng may mà tiểu Vương, chỉ thấy bác kia tao nhã nở một nụ cười như nụ hoa chớm nở như hoa khoe màu sắc rồi đáp (...), bác sẽ kêu con trai bác tới xem thử một chút.

Thời điểm Dư Chúc tới cửa hàng, thì nhìn thấy bên trong đủ các loại sản phẩm ngũ quang thập sắc trăm hoa đua nở * (...), hít một hơi thật sâu, bình tĩnh mà bước vào.

*ý chỉ các loại sản phẩm khác nhau có đủ các màu sắc đang trưng bày phong phú trong cửa tiệm

“Ông chủ có ở đây không?”

Ngô Lương Phàm nghe được giọng nói, đầu tiên chính là giật mình, ngẩng đầu lên, lại là giật mình, qua nửa ngày mới phát hiện về mặt của mình có chút kỳ quái, vội vàng trả lời, “ Chính là tôi, cậu tìm tôi có việc gì sao?”

Dư Chúc trả lời, “ A, Tôi là... Cái kia, nhân viên tạm thời.”

Lúc trả lời, Dư Chúc cảm thấy, giọng nói này có chút quen thuộc?

Ngô Lương Phàm không được tự nhiên mỉm cười nói, “ Nga, là cậu a...Tiểu Vương, tiểu Vương!” Ngô Lương Phàm hướng về bên cạnh mà khua tay, lúc này, tiểu Vương từ chỗ nhập hàng trở lại đen mặt hỏi: “ Lão bản? Anh lại điên hả?”

Ngô Lương Phàm xấu hổ, mặt có chút đỏ, nói, “ Cậu đi chỉ cho cậu ấy vài chuyện nhỏ cần làm đi, cậu ấy là nhân viên mới tới.” Vừa nói vừa chỉ Dư Chúc.

Tiểu Vương buồn bực: “ Lão bản, anh lúc này muốn bắt chước Bao Công hả? Mặt mũi đỏ....”

Ngô Lương Phàm trừng mắt tức giận, tiểu Vương im lặng đem lời nói chuẩn bị ra khỏi cửa miệng mà nuốt xuống, đi qua bên cạnh chào hỏi Dư Chúc.

5. Chương 5: Chúng Ta Thành Một Đôi Đi

Gần đây Ngô Lương Phàm vô cùng vui vẻ, trong tiệm có thêm một nam sinh nữa đến làm, quan trọng nhất chính là, nam sinh kia lại chính là hàng xóm thân mến mình (...), Ngô Lương Phàm lẩm nhẩm tên Dư Chúc Dư Chúc, sau đó lại cười khúc khích. Tiểu Vương bị lão bản nhà mình làm cho sợ hãi có mấy lần còn tưởng anh có chứng động kinh nữa chứ.

Ở mặt khác, Dư Chúc thì đủ các loại bất mãn, dù sao cũng là bị ép bức đến đây, hắn một chút cũng không muốn làm công việc này, một chút cũng không, nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ dạng của một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Chủ cửa hàng: Dư Chúc, làm vất vả lắm sao? Đáp: Không vất vả, làm sao lại vất vả được, công việc này rất tốt để cho em rèn luyện.

Mẹ kiếp, không cực mới là lạ đó, trước đây tôi chỉ cần ở trên mạng rồi di chuyển con chuột vài cái giúp người ta trang điểm, bây giờ lại phải chạy tới chỗ này mà chuyển hàng hóa đồ vật cộng thêm còn bị cái ánh mắt kỳ quái kia quét qua quét lại.

Chủ cửa hàng: Dư Chúc, cái đó, cậu đã gặp qua tôi ở đâu chưa? Đáp: Có lẽ là gặp qua ở đâu rồi.

____ Cái vị chủ cửa hàng kia bị làm sao vậy? Trong trí nhớ của hắn chỉ có lúc phát tiền lương thì vẻ mặt ông chủ mới thể hiện sự hào ái dễ gần thôi chứ.

Chủ cửa hàng: Dư Chúc, gần đây bận rộn quá nhỉ. Đáp: Cũng tạm được, cảm thấy cuộc sống rất phong phú.

___ Đại ca à anh cảm thấy cái cuộc sống như này thì có hơi bận rộn thôi à, đâu chỉ bận rộn? Ta đây sắp mù tối nơi rồi đây, oke.

Chủ cửa hàng: Dư chúc, cậu có bạn trai* chưa?Đáp:....

___ “...”

Mặc dù trong lòng liên tục đều là oán trách, nhưng Dư Chúc cũng từ từ mà cảm nhận được, thật ra thì chủ cửa hàng này với nhân viên tiểu Vương kia thật ra rất tốt, chỉ ít là trên phương diện con người. Bỏ đi một vài nhân tố khác, cũng coi như là mình kết giao được với vài người bạn cũng không tệ, bọn họ cũng được coi như là bạn trai* sao? Dư Chúc rơi vào trầm tư.

*Bạn trai ở đây là do Dư Chúc hiểu lầm ý của Ngô Lương Phàm. Câu trên Ngô Lương Phàm hỏi ý là Dư Chúc có người yêu hay không? Nhưng Dư Chúc hiểu lầm là bạn có giới tính là nam @_@

Gần đây Ngô Lương Phàm có chút không thể tự kiềm chế được, trong lòng lại hết sức sốt ruột, ở trong lòng không ngừng kêu gọi, tiểu nhân viên kia cậu mau mau mà thổ lộ với tôi đi cậu mau đi a cậu mau đi a.... Mà cái tên nhân viên Dư Chúc kia dường như không có một chút ý định tỏ tình gì cả.

Ngô Lương Phàm nhanh chóng dùng một chút lý trí còn sót lại mà khống chế bản thân, a, tay của tiểu nhân viên thật trắng a....A, eo của tiểu nhân viên thật mảnh....A, lông mi của tiểu nhân viên thật dài....A, khi nào thì tiểu nhân viên mới tỏ tình với ta chứ, cậu không phải là thầm mến tôi sao....

Ngô Lương Phàm nghĩ như vậy liền thấy mình thật là uất ức, ở chỗ nào đó chỉ có thể lăm bằm, thầm mến tôi thì mau tỏ tình với tôi a mau tỏ tình a cậu mà tỏ tình tôi liền đồng ý với cậu....

Tục ngữ có một câu nói rất hay, bí quá hóa liều*. Ông chủ Ngô, cuối cùng cũng muốn nhảy tường rồi, đáng tiếc người ngốc vẫn là người ngốc, ông chủ Ngô hắn, đụng vào tường rồi.

*Bí quá hóa liều: nguyên văn trong đoạn là chó ngốc cũng sẽ biết nhảy qua tường, ý chỉ Ngô Lương Phàm không chịu nổi nữa quyết định sẽ đi thổ lộ trước nhưng người ngốc thì vẫn ngốc, nên ở câu sau mới nói là Ngô Lương Phàm bị đụng tường.

Vào một ngày trời trong ánh nắng mặt trời ảm áp, gió nhẹ mưa phùn vào đầu mùa làm cho cuộc sống tràn đầy hơi thở lãng mạn. Ông chủ Ngô nữa lừa gạt nữa uy hiếp mà đuổi đồng chí tiểu Vương ra ngoài, một mực ở bên cạnh Dư Chúc mà nhìn hắn chuyển hàng hóa. Dư Chúc bị anh nhìn đến cả người nổi đầy da gà, bất đắc dĩ quay đầu lại hỏi: Lão bản, anh làm gì thế?”

Ngô Lương Phàm ngại ngùng mà cười nói: “Dư Chúc, cậu cảm thấy tôi là người như thế nào?”

Dư Chúc kiềm chế lại suy nghĩ của mình, tự nói với bản thân, mình là người văn hóa, lão bản cũng là một người có văn hóa, phải lịch sự nhã nhặn.

“Rất tốt, sao lại hỏi tôi vấn đề này a?”

Ngô Lương Phàm giống như là được ăn một hủ mật đường vậy, càng thêm vui vẻ, “Vậy cậu có thích tôi không?”

Dư Chúc lại tiếp tục tự nói với mình, tôi là người có văn hóa, lão bản cũng là người có văn hóa, phải bình tĩnh phải bình tĩnh.

“ Rất thích a”

Ngô Lương Phàm tiếp tục đủ mọi xấu hổ mà dụ dỗ, “ Vậy chúng ta trở thành một đôi có được hay không?”

Dư Chúc: “....”

Đầu tiên là khoe miệng của Dư Chúc giật giật một cái, sau đó liền bình tĩnh trở lại, hỏi: “Lão bản, chúng ta phải làm cách nào?”

Ngô Lương Phàm ngẩng đầu lên vô tội mà trả lời: “ Tôi làm sao biết được.”

6. Chương 6: Hoa Đào Không Kết Quả A

Trong lòng ông chủ Ngô im lặng mà tự đem Dư Chúc trở thành người yêu của mình, mặc dù câu trả lời của đối phương không được tính là đồng ý, nhưng mà cũng không chẳng phải là cự tuyệt hay sao.

Mặc dù Dư Chúc là một người không tim không phổi, giống như việc đi siêu thị mua mì tôm điều đó cũng không trở thành thói quen, nhưng lúc nhìn thấy ông chủ đối tốt với mình như vậy, trong lòng vẫn có chút bị lay động, thậm chí là trong một phút anh nghĩ, có thể hợp lại một chỗ sao? Dù sao cũng giống như là thêm một fan hâm mộ mà thôi, lại luôn có người mong đợi cảm giác của mình, thật ra thì cũng rất thoải mái, giống như là có thêm mấy hình nộm để trang điểm vậy. Sau đó, Dư Chúc cảm thấy có chút phiền não, không phải là mình ở bên cạnh mấy người ngọc này quá lâu, mình cũng giống họ luôn rồi?

Gần đây ông chủ Ngô cũng thấy vô cùng phiền muộn, bởi vì anh cảm thấy nhà mình (hoa đào) chỉ nở hoa mà không có kết trái, còn có hàm ý châm biếm nữa. Tiểu Vương ở một bên đang ngâm nga bài hát vừa hỏi, “ Lão bản, tôi thấy gần đây anh có chuyện gì đúng không?”

Ngô Lương Phàm bực bội đáp, “ Mua bồn hoa đào.”

Tiểu Vương lập tức ngầm hiểu rằng, xem ra là được bạn gái làm cho dễ chịu gì rồi, đặc ý đến độ cái đuôi cũng vênh lên tới tận trời rồi, “ Lão bản a, tôi nói không phải chứ, thực sự, hoa đào của người như thuốc ngủ vậy, dùng nhiều thì cũng không có tốt a.”

Ngô lương Phàm buồn bực nói: “ Không cho ăn thuốc ngủ, chẳng lẽ cho nó ăn Kim Kha Lạp* sao?

*Kim Kha Lạp: tên của một nhãn hiệu phân bón bên TQ.

Tiểu Vương sờ cằm đặc ý nói: “ Lão bản, hãy để một thanh niên đã rơi vào bể ngọt tình yêu nói cho người biết, chuyện như thế này, anh phải chủ động a.”

Ngô Lương Phàm cau mày nói: “ Chủ động?”

Chủ động bằng cách nào? Ngày ngày xối đất để nó rơi vào bể tình, những lời này nghe cứ vụn vụn thế nào ấy? Bể tình chắc sẽ là ngã vào a? Lâm vào*, cái đó chắc là đầm lầy a?

*Nguyên văn là lâm vào bể tình, nên ở đây Ngô Lương Phàm đang phân tích câu lâm vào bể tình có nghĩa là ngã vào đầm lầy=_=

Tiểu Vương bị chọc cho cười hở ra ít nhất là mười cái răng, gật gật đầu coi như chấp nhận. Ông chủ Ngô nhìn bộ dạng vui vẻ hớn hở của cậu, đột nhiên rất hối hận tại sao lại không tháo cái nắp cống ngay trước cửa tiệm đem bỏ đi.

Dư Chúc cảm thấy mình là một người bình thường, về sau khi hấn thành tri kỷ của Ngô Lương Phàm liền nghe được những lời vào lúc này, thì hẳn biết, bình thường cái rắm ấy, có thể suy nghĩ ra cái ý nghĩa này thì có thể là người bình thường chắc!

Dư Chúc là một người theo chủ nghĩa độc thân, bởi vì nữ nhân quá phiền phức, tại sao lại phải cần nữ nhân chứ? Hẳn lại không thiếu tình thương của mẹ. Cho đến lúc Ngô Lương Phàm xuất hiện, cho hẳn một lựa chọn khác: Vậy nếu là đàn ông thì thế nào?

Trên thế giới này, có rất nhiều loài hoa hiếm có, Dư Chúc không nghĩ là mình cũng sẽ gặp được. Nếu như có ai nói là vật hợp theo loài, cùng loại thì hút nhau, Dư Chúc nhất định sẽ không do dự mà cầm dao chém chết Ngô Lương Phàm. Sau đó tiêu sái nói: Sơn trại của ta, cho nên, phải, chết.

Dư Chúc cảm thấy Ngô Lương Phàm là một người vô cùng kỳ quái, ví dụ như, bình thường trong giai đoạn yêu nhau thì người yêu nên tặng nhau hoa hồng...không sai chứ? Nếu vậy tuyệt đối không phải là Dư Chúc không muốn nhận, chẳng qua là Ngô Lương Phàm tặng cây xương rồng bà* cũng không phải biến thái quá đâu chứ, lãng mạn của người bị chó ăn rồi hả? Còn có, cái gia hỏa này tại sao vì cái gì mà không chịu cho ta đi qua nhà hẳn chứ? Chẳng lẽ nhà hẳn chất đầy các động vật mới để cho nên không thể cho người khác vào sao? Còn có còn có, tại sao lúc hẳn nhìn thấy các bé gái thì hai mắt liền sáng lên? Chính xác là tỏa sáng lên, đến người mù cũng có thể nhìn thấy được, không phải là luyến đồng* chứ? Vậy sao còn muốn ở cùng với ta? Ta nhìn rất trẻ sao?...

*Cây xương rồng bà: hay còn gọi là cây bàn tay tiên

*Luyến đồng: Yêu thích trẻ con. Có tên gọi là lolicon nữa! Hoặc 1 vài cái tên gọi khác!Loli là từ định nghĩa chỉ những cô bé đáng yêu, độ tuổi dưới 12, với một số trường hợp khác mặc dù đã qua tuổi 12 nhưng vẫn giống trẻ con (cử chỉ, cơ thể vv...) vẫn có thể coi là loli! Lolicon là những người cuồng Loli, họ cảm thấy vui, quá khích khi thấy các Loli, một số có xu hướng quan hệ với cả các bé gái. Xong cũng có những Lolicon ở mức nhẹ, vô cùng yêu quý trẻ em, mong là đừng nghĩ ai là Lolicon cũng xấu!

Vào lúc này ở trong lòng Dư Chúc có vô số vấn đề đang cần câu trả lời, ông chủ Ngô thì đang ở bên cạnh mà xoắn xuýt lên, có nên dọn nhà không? Phải dọn nhà sao? Hay là sửa chữa nhỉ? Vẫn là nên sửa chữa?

Tiểu Vương nhìn lão bản nhà mình một mực cứ đi tới đi lui trong cửa tiệm, liền biết hẳn lại gặp khó khăn cái gì rồi, hảo tâm nhắc nhở: “ Lão bản, tôi đề nghị người hay là đầu óc ngài nên suy nghĩ cái gì thực tế chút đi.”

....

Ông chủ Ngô trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu lên cười hỏi: “ Tôi cảm thấy tiền lương của cậu cũng có thể có chút lời ích thực tế đó.”

7. Chương 7: Chỉ Là Cho Tôi Xin Tá Túc Một Đêm

Ngày cuối tuần, Dư Chúc nhận được tin nhắn của bạn học cũ, nói là có tổ chức một buổi họp mặt các bạn học kêu cậu đến sớm một chút, Dư Chúc lúc ấy cũng không biết là máu chó thế nào, lại cởi mở trong lòng, liền cầm điện thoại đi ra ngoài.

Đến chỗ đó, sờ vào túi, tiền cũng không đem theo. Vẫn là phải nhờ bạn học cũ ra ngoài giúp đỡ để đi lên.

Bạn học cũ trêu chọc Dư Chúc có phải là vẫn còn ở chung với cha mẹ hay không, có phải là cũng bị họ ép kết hôn không, Dư Chúc lắc đầu, tuy là ở cùng thành phố, nhưng cha mẹ cũng ở khá xa với chỗ cậu đang sống, bây giờ cậu chính là một người đàn ông độc thân hoàng kim đấy. Có mấy bạn đồng học nữ nghe vậy, vội vàng vây tới nói, nếu không thì ai kia với chúng ta thành đôi được không? Lúc ấy Dư Chúc không chút suy nghĩ mà trả lời “ Tôi đã tìm thấy người thích hợp rồi.” Nói xong chính mình cũng có chút phiền muộn, người thích hợp nào? Chủ cửa hàng kia sao....

Nghe Dư Chúc nói vậy, mấy người kia liền bao vây mà bát quái, cậu không phải là người đàn ông độc thân hoàng kim sao? Sao lại kiếm được người thích hợp rồi? Chắc không phải là do cậu cầm gương lên rồi nhìn người trong cái gương ấy rồi nói đó là người thích hợp đó chứ. Dư Chúc không để ý, mắng một tiếng, các cậu nói nhảm ít thôi, không phải là tự hợp sao, lấy rượu lấy rượu.

Phải nói là trong số đồng học của Dư Chúc, điều đáng để tán dương nhất là, tử lượng tốt, chất lượng rượu tốt. Lúc mọi người gục xuống, Dư Chúc vẫn còn có thể uống được, liền uống giống như là uống nước sôi để nguội vậy. Cho đến khi mấy nam sinh kia cầu xin tha thứ thì thôi, ôi Dư đại thần tôi xin quỳ gối với ngài, nếu uống nữa tôi sẽ nôn mất. Dư Chúc hừ nhẹ, để chai rượu xuống định rời đi ngay, nói một câu, nôn thì tính tiền, mấy nam sinh bất đắc dĩ vẫy tay, đại tiên người đi đi, thật đúng là không nên đi tìm cậu ra ngoài uống rượu mà. Còn nữ sinh thì ở một bên ca hát vui vẻ, Dư Chúc cũng lười chào hỏi với các nàng, liền vơ vét bốn mươi đồng trên một người bạn học cũ làm phí đi về.

Dư Chúc kêu xe dừng lại ở trước cửa tiểu khu, lại ghé cửa hàng giá rẻ mua chai nước, thoải mái nhàn nhã đi về nhà. Cái gì gọi là một người không gặp chút gió mưa gì? Chính là cái này. Một thau nước to cứ như vậy mà đổ xuống, trực tiếp làm cho Dư Chúc lạnh thấu tâm can. Dư Chúc ngửa đầu lên mắng một câu, cái người thất đức nào đổ nước vậy a? Tất cả cửa sổ đều đóng chặt lại, Dư Chúc xì một tiếng kinh bỉ, cho là chính mình gặp xui xẻo.

Cái gì gọi là họa vô đơn chí? Chính là cái này. Dư Chúc đang định lấy chìa khóa mở cửa, sờ vào túi một cái, chìa khóa đâu? A, chìa khóa ở trong nhà. Ồ, trong, nhà!..... Dư Chúc định gọi cho mấy đồng đảng của mình để tìm một nơi ngủ nhờ, thì đều nhận được tin nhắn, tất cả đều có nội dung: Đừng phiền đừng phiền, đang tán gái rồi. Dư Chúc nhú mày nguyên rửa một câu, tiếp tục lục tìm danh bạ, một chú thích tên đập vào mắt.

Nhỏ hàng xóm? Nhỏ hàng xóm nào? Lưu hồi nào? Cái biệt danh này cũng quá buồn nôn rồi.

Dư Chúc mang tâm lý may mắn trong lòng mà bấm gọi vào số của nhỏ hàng xóm kia.

“ Alo.....? Ai thế?”

“...” Quen quá, âm thanh này thật quen, hình như là đã nghe giọng nói này ở đâu rồi.

“ Nói chuyện a? Đã quá nửa đêm rồi?”

“...” Tám giờ được coi như là nửa đêm sao? Có phải là do người ngủ quá sớm rồi không?

“ Không nói, tôi cúp máy a.”

“...” Cúp, người cúp nhanh lên một chút đi, đi thông thả không tiền a.

“...” Sau đó tới lượt đầu bên kia trầm mặc.

Lúc ấy Ngô Lương Phàm đang tắm, liền nghe thấy diên thoại reo, chỉ bọc khăn tắm ra nhận điện thoại, cũng không có nhìn thử ai gọi điện, nghe thấy đầu dây bên kia không có tiếng động, đang muốn cúp điện thoại, thì nhìn thấy người gọi tới là ai, máu toàn thân cứ vậy mà kích động.

.....Nam sinh thầm mếu ở cách vách. Trước hết, xin đừng nói tại sao cái tên ghi chú lại dài như vậy. Tiếp theo, đây là cái ghi chú mà Ngô điểm chủ đã đổi rất nhiều lần mới có thể viết ra một cái tên chuẩn nhất đấy.

“Cái đó, Dư Chúc, cậu có chuyện gì sao?”

“...” Lại nói thế nào mà người lại biết ta tên là Dư Chúc?

“...Dư Chúc?”

“Ông chủ?” Nghe thấy đối phương xấu hổ nói tên của mình, đầu óc Dư Chúc cũng xem như là quay trở lại, quả nhiên là rượu làm tê liệt bộ não mà, phản ứng của người cũng quá chậm chạp rồi.

“ Ha ha...Là tôi...”

“...” Dư Chúc lại trầm mặc, cái này thật sự không phải lỗi của cậu, chẳng qua là cậu nghe thấy hai chữ ha ha, thế là trong đầu lại tự nhiên mà bổ sung thêm một câu: Tôi cùng cậu MLGB. (Make Love, làm tình)

“Dư Chúc? Cậu có chuyện gì sao?” giọng nói của đối phương có vẻ hơi xấu hổ.

“... Ông chủ người có đang ở gần đây không, tôi quên không đem theo chìa khóa nhà, có thể cho tôi tá túc ở nhà anh một đêm không?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-la-em-tham-men-anh-sao>